

Arrest

nr. 105 751 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 29 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pierre ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2009 en 10.09.2009 (en de aanvullingen van 09.00.2010 en 02.07.2010) werd ingediend door :

G.A., M (R. R. : ...) geboren te G. op 00.00.1975 en kind G. A., A. geboren op 05.03.2007

nationaliteit: Ethiopië

adres; [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik g mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden (en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat zij sinds augustus 2005 in België verblijft, sociale banden zou hebben ontwikkeld met België en zijn inwoners, zich geïntegreerd zou hebben, bijna perfect Frans zou spreken, inspanningen zou doen om de Nederlandse taal te leren en haar zoontje naar de kleuterschool zou gaan, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van haar asielprocedures- haar tijd in België zo goed mogelijk zou trachten te benutten. Bovendien betekende zij reeds op 14.08.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder zou hebben geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel stavingsstuk voorligt van de aangehaalde elementen van integratie.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig wend toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 16.08.2005 voor de eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.04.2007, haar betekend op 07.05.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, Betrokkene vroeg een tweede keer op 29.06.2007 asiel aan. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 08.06.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14.08.2009 werd haar een bevel betekend. Een derde keer vroeg betrokkene op 28.03.2011 asiel aan, dewelke werd afgesloten op 03.05.2011 met een weigering van in overwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit werd haar samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

De duur van de asielprocedures - namelijk 1 jaar en 10 maanden voor de eerste, bijna 2 jaar voor de tweede en iets meer dan 1 maand voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Het feit dat zij een kind, Aden, zou hebben met dhr. W. Y. die in het bezit is van een B-kaart vormt geen grond voor regularisatie, gezien er geen bewijzen worden voorgelegd van hun biologische en affectieve band, noch van een opgestarte procedure bij de rechtbank. Daardoor kan er geen sprake zijn van een schending van art. 8 EVRM bij een terugkeer.

Gelet op de aanvragen om machtiging tot verblijf, dd. 12.06.2009 en 14.09.2009 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 08.06.2009 van de asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

* De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

-Betrokkene verkreeg een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door d& Dienst Vreemdelingenzaken op 03.05.2011

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 03.05.2011. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

1.2 De voormelde beslissing wordt aan verzoeker betekend op 31 oktober 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is genomen uit de schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 81 377 van 16 mei 2012. Het luidt als volgt :

Het arrest 81.377 van uw Raad verklaarde de volgende motivering strijdig met artikel 9bis van de wet van 15.12.1980:

'De duur van de asielprocedures - namelijk 1 jaar en 10 maanden voor de eerste, bijna 2 jaar voor de tweede en iets meer dan 1 maand voor de derde — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk . lang kunnen beschouwd worden.

Het vademecum, ter verduidelijking van de instructie dd 19.07.2009 vermeldt duidelijk fals u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien de tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaard'.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure, aangezien de tweede asielprocedure (en zelfs de derde) werd ingediend na het inwerking treden - dit op 01.06.2007 - van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 06.10.2006). De ontvankelijkheidsfase bij deze procedures is weggefallen en bijgevolg kan deze procedure niet opgeteld worden met de eerste (Omzendbrief dd. 21.06.2007Punt VI-A)".

Het arrest werd op dit punt als volgt gemotiveerd:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake de duur van verschillende asielprocedures zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Waar verzoekster betoogt dat "een strikte interpretatie van de termen Cltweede asielaanvraag ontvankelijk verklaard"3 leidt tot het vormen van een nieuwe voorwaarde die niet uitdrukkelijk is gesteld in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet waarbij een machtiging tot verblijf kan worden toegekend om reden van 'specifieke humanitaire regularisaties' ,kan verzoekster worden gevolgd.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen".

Als reactie daarop stelt de bestreden beslissing:

"De duur van de asielprocedures - namelijk een jaar en tien maanden voor de eerste, bijna twee jaar voor de tweede en iets meer dan 1 maand voor de derde — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden".

Behalve de verwijzing naar de instructie dd. 19.7.2009 is die motivatie volledig identiek aan de motivatie van de vernietigde beslissing van 6.7.2011.

Geen enkel deel van de motivatie van de bestreden beslissing laat toe te besluiten dat tegenpartij niet dezelfde criteria hanteerde dan de criteria die ze ter gelegenheid van de beslissing van 6.7.2011.

Het feit dat de gebruikte criteria niet ;neer uitdrukkelijk vermeld werden verandert daar niets aan.

Zodoende schond tegenpartij de kracht van gewijsde van het arrest 81.377 van 16.5.2012."

2.1.2. Verzoekster stelt in wezen dat, behalve de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009, de motivering van de bestreden beslissing volledig identiek is aan de vernietigde beslissing van 6 juli 2011 en dat geen enkel onderdeel ervan toelaat te besluiten dat de verwerende partij niet dezelfde criteria hanteerde dan deze ter gelegenheid van de eerder vermelde en vernietigde beslissing.

2.1.3. Verzoekster steunt haar betoog op een verkeerde lezing van de thans bestreden beslissing : In de vernietigde beslissing van 6 juli 2011 werd gesteld dat de elementen aangaande de integratie van de betrokkene niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructie van 19 juli 2009, waarna een onderzoek in het licht van de erin opgenomen criteria wordt gevoerd. In de thans bestreden beslissing daarentegen wordt inderdaad gesteld dat de voormelde criteria niet meer van toepassing zijn,

waarna de verwerende partij daadwerkelijk overgaat tot een onderzoek van de "aangehaalde elementen, met name dat zij sinds augustus 2005 in België verblijft, sociale banden zou hebben ontwikkeld met België en zijn inwoners, zich geïntegreerd zou hebben, bijna perfect Frans zou spreken, inspanningen zou doen om de Nederlandse taal te leren en haar zoontje naar de kleuterschool zou gaan". De verwerende partij beoordeelt deze elementen, en stelt erover dat het normaal is dat verzoekster in afwachting van haar asielprocedure haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten, dat zij een reeds eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd en het feit dat zij zich intussen dus verder heeft geïntegreerd te wijten is aan haar eigen houding en dit gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Bovendien legt, zo stelt de verwerende partij nog, verzoekster geen enkel stavingsstuk voor van de aangehaalde elementen van integratie.

2.1.4. De passage, verder, die betrekking heeft op de duur van de asielprocedure(s) wordt in casu als een bijkomend motief aangewend, maar is op zichzelf staand geenszins determinerend gebleken voor de uitkomst van de regularisatieaanvraag. Immers heeft de verwerende partij zich thans niet beperkt tot de beoordeling van de elementen van de aanvraag in het licht van de vernietigde criteria, maar is zij overgegaan tot het volledige onderzoek van alle door de verzoekster aangehaalde elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, zoals dat hoort. Haar standpunt dat geen enkel deel van de motivering toelaat te besluiten dat niet dezelfde criteria werden gehanteerd dan deze die ter gelegenheid van de vernietigde beslissing van 6 juli 2011 werden gebruikt en het gezag van gewijsde werd geschonden, is dan ook niet correct.

2.1.5. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt wat volgt :

*"Het argument van verzoekster met betrekking tot haar gezinsleven wordt als volgt verworpen :
'Het feit dat zij een kind, A., zou hebben met de Heer W. Y. die in het bezit is van een B-kaart, vormt geen grond voor regularisatie, gezien er geen bewijzen worden voorgelegd van hun biologische en affectieve band, noch van een opgestarte procedure bij de rechtbank. Daardoor kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM bij een terugkeer'.*

Deze motivering van de eerste beslissing van 2.03.2011 werd in de tweede beslissing van 06.07.2011 nauwkeurig herhaald en werd vervolgens in de bestreden beslissing opnieuw hernomen. Enkel de meldingen 'noch van een opgestarte procedure bij de rechtbank' en 'bij een terugkeer' werden toegevoegd, zonder dat die toevoegingen de motivatie wezenlijk zouden veranderen.

Eerst onderdeel

Tegenpartij heeft geen bevoegdheid om een vaderschapsband te betwisten wanneer die band door een akte van de burgerlijke stand vastgesteld wordt.

De bestreden beslissing heeft op dit punt geen wettelijke basis.

Tweede onderdeel

Het kind werd zoals zijn vader op basis van artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 tot verblijf gemachtigd.

De bestreden beslissing wordt niet ten aanzien van het kind van verzoekster genomen. Diens verblijfsrecht wordt bijgevolg niet in vraag gesteld, laat staan ingetrokken.

Door verzoekster te dwingen het land te verlaten terwijl haar kind in België met haar leeft, scheidt ze verzoekster van haar kind, wat een zware inmenging in haar gezinsleven zou vormen. Die schending is niet proportioneel en niet noodzakelijk in een democratische samenleving. Ze schendt aldus artikel 8 EVRM.

Oordelen dat verzoekster haar kind mee naar Ethiopië zou moeten nemen zou een aantasting van het recht op verblijf van het kind zijn. In dezelfde zin oordeelde het EHJ in haar arrest RUIZ ZAMBRANO/Onem van 8.3.2011 dat ouders verplichten een land te verlaten, terwijl hun kinderen het recht hebben in dit land te verblijven, als gevolg had dat de rechten van de kinderen geschonden waren. Verzoekster meent niet dat zijzelf en haar kind aanspraak op artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie maken maar wel dat dezelfde redenering door uw Raad gevolgd moet worden.

De aanwezigheid van verzoekster, die voor het kind zorgt, is de enige wijze om diens verblijfsrecht effectief te maken.

Derde onderdeel

Het kind verplichten België te verlaten terwijl hij er geboren is, hij er geschoold is en terwijl zijn vader er verblijft, zou tegen zijn belangen gaan en bijgevolg artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind schenden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat verzoekster een kind zou hebben met de heer W.Y die in het bezit is van een B-kaart geen grond vormt voor regularisatie aangezien er geen bewijzen worden voorgelegd van hun biologische en affectieve band, noch van een opgestarte procedure bij de rechtbank, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt daar tegenover dat de verwerende partij geen bevoegdheid heeft om een vaderschapsband te betwisten indien die band door een akte van burgerlijke stand wordt vastgesteld, zodat het motief geen wettelijke basis heeft, maar er valt niet in te zien wat zij daarmee bedoelt: Zij duidt zelf niet op een welbepaald stuk en in het administratief dossier ontwaart de Raad slechts een geboorteakte van het kind waarop slechts de naam van de moeder is vermeld, en niet de naam van de vader. Voorts werd ook een stuk bij de aanvraag gevoegd waaruit blijkt dat de heer W.Y. een verblijfsrecht heeft in België. Uit geen van beide stukken, noch afzonderlijk, noch samengelezen, kan worden afgeleid dat de heer W.Y. de vader is van het kind of dit erkend zou hebben erkend als het zijne. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat er sprake is van een affectieve band die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Dit middelonderdeel is dus niet gegrond.

2.2.3. In een tweede onderdeel doet verzoekster gelden dat het kind net zoals zijn vader werd gemachtigd om op Belgisch grondgebied te verblijven op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing niet wordt genomen ten aanzien van het kind, wiens verblijfsrecht niet vraag wordt gesteld, laat staan ingetrokken, en dat door verzoekster te dwingen het land te verlaten zij wordt gescheiden van haar kind wat een zware inmenging in haar gezinsleven zou vormen en een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt –en verzoekster ook niet aantoont– dat het kind een verblijfsrecht in België zou hebben. De verwijzing naar het arrest RUIZ Zambrano van het EHRM is alleen al om die reden niet dienstig. De aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend namens verzoekster en haar kind, en de bestreden beslissing werd evenzeer in hoofde van beiden genomen. Dat verzoekster aldus zou worden gescheiden van haar kind is een redenering die elke grondslag mist. Het tweede middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

2.2.4. Voorts doet verzoekster gelden dat het kind verplichten om België te verlaten terwijl het hier geboren is, schoolloopt en terwijl zijn vader hier verblijft tegen zijn belangen zou ingaan en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind zou schenden.

Zoals reeds eerder werd gesteld kon de verwerende partij genoegzaam vaststellen dat geenszins is aangetoond dat de heer W.Y. de vader van het kind is of het kind heeft erkend als het zijne en dat er geen bewijzen zijn van enige affectieve band. Bovendien is het kind geboren op 5 maart 2007, zodat het nog in de kleuterklas zit. Verzoekster toont niet aan dat het kind niet elders zou kunnen schoollopen, gelet op de jonge leeftijd, en maakt evenmin aannemelijk dat, aangezien er geen sprake is van een scheiding tussen moeder en kind, de belangen van een dergelijk jong kind zouden zijn geschaad in de zin dat een schending van de genoemde bepalingen zich zou opdringen. De zeer algemene verklaring van verzoekster laat immers niet toe daartoe te besluiten. Ook dit middelonderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing enkan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS